

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1404/06
21.03.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Ljiljane Ivković-Jovanović, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB" koju zastupa BA zakonski zastupnik, radi poništaja odluke o otkazu ugovora o radu i naknadi štete, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br.3405/05 od 4.5.2006. godine, u sednici održanoj na dan 21.3.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br.3405/05 od 4.5.2006. godine kojom je potvrđena presuda Opštinskog suda u Novom Sadu P.br.4122/04 od 14.2.2005. godine u delu koji se odnosi na poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa tužilji i vraćanju na rad.

U ostalom delu revizija tuženog ODBACUJE SE kao nedozvoljena.

O b r a z l o ž e n j e

Delimičnom presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P.br.4122/04 od 14.2.2005. godine ispravljenom rešenjem pod istim brojem od 1.4.2005. godine, usvojen je deo tužbenog zahteva tužilje i utvrđeno da je rešenje tuženog bez broja od 21.5.2004. godine o prestanku radnog odnosa tužlji sa 21.5.2004. godine zbog povrede radnih obaveza, nezakonito, pa je poništeno, utvrđeno da je rešenje tuženog bez broja od 13.5.2004. godine o udaljenju (suzpenziji) sa rada tužilje počev od 9.5.2004. godine nezakonito pa je poništeno, stavom četvrtim izreke, obavezan tuženi da tužilju vrati na rad na poslove trgovca - prodavca peciva ili druge poslove u skladu sa stručnom spremom i radnom sposobnošću u roku od 8 dana pod pretnjom izvršenja, dok je stavom petim izreke o preostalom delu tužbenog zahteva koji se odnosi na naknadu štete u vidu izgubljene zarade, uplatu doprinosa i troškova postupka, odlučeno da će se odlučiti konačnom presudom po pravosnažnosti ove presude.

Okružni sud u Novom Sadu presudom Gž.br.3405/05 od 4.5.2006. godine, odbio je kao neosnovanu žalbu tuženog i potvrdio prvostepenu presudu ispravljenom rešenjem od 1.4.2005. godine.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno je izjavio reviziju tuženi pobijajući je iz svih zakonskih razloga propisanih čl. 398. ZPP.

Tužilja je dala odgovor na reviziju sa predlogom da se revizija tuženog kao neosnovana odbije.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu ovlašćenja iz čl. 399. ZPP a pazeći po službenoj dužnosti na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 361. st. 2. tač. 9. ZPP i na pravilnu primenu materijalnog prava, Vrhovni sud je našao da je revizija tuženog delimično neosnovana a delimično nedozvoljena.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je bila radnik tuženog počev od 24.4.2003. godine po zaključenom ugovoru o radu od 1.7.2003. godine na radnom mestu pomoćnog radnika trgovca i posao obavljala u __ tuženog kao prodavac __. Ugovor o radu tužilje nema opisa povreda radnih obaveza zbog kojih se može otkazati ugovor o radu. Tuženi je tužilji otkazao ugovor o radu usmeno dana 9.5.2004. godine saopštivši joj da sumnja da su ona i druga radnica ukrale 300.000,00 dinara. Tom prilikom joj nije uručio odluku o prestanku radnog odnosa niti je pre toga upozorena na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, odnosno da ima bilo kakvih primedaba na njen rad. Tuženi je potom tužilji poštom uputio poziv da dođe 21.5.2004. godine radi saslušanja u disciplinskom postupku i zajedno sa pozivom uputio joj i zahtev za pokretanje disciplinskog postupka od 14.5.2004. godine, rešenje o suspenziji kojim se tužilja udaljuje sa rada počev od 9.5.2004. godine. Tuženi tužilju nije saslušao u disciplinskom postupku sa obrazloženjem da je zakasnila na raspravu 15 minuta. Po okončanom disciplinskom postupku pobijanim rešenjem tuženi je konstatovao da tužilji prestaje radni odnos sa 21.5.2004. godine zbog povrede radnih obaveza iz čl. 101. st. 1. tač. 2. i 12. Zakona o radnim odnosima, a u obrazloženju rešenja naveo da je tužilja zadržala 188.250,00 dinara koji nije predala blagajni u periodu od januara 2004. godine do 9.5.2004. godine čime je oštetila tuženog za taj iznos.

Ocenjujući zakonitost osporenog rešenja i istinitost činjenica utvrđenih u disciplinskom postupku, a na osnovu dokaza ocenjenih u smislu čl. 8. ZPP prvostepeni sud je zaključio da je rešenje tuženog o prestanku radnog odnosa nezakonito, jer tuženi ničim nije dokazao da je utvrđen manjak odnosno koliki je manjak i da je za taj manjak odgovorna tužilja, niti pak da je tužilja za sebe zadržala 188.250,00 dinara zajedno sa radnicom VV kako se to navodi u rešenju. Zbog toga je usvojen tužbeni zahtev u tom delu i poništeno rešenje tuženog o prestanku radnog odnosa kao i rešenje o udaljenju tužilje sa rada jer za to nisu ispunjeni uslovi iz odredaba Zakona o radu. Da bi poslodavac zaposlenom otkazao ugovor o radu ako za to postoji opravdan razlog koji se odnosi na radnu

spособnost, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca, na osnovu odredbe čl. 101. st. 1. tač. 3. i 4. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS", br.70/01) prema tekstu važećem u vreme donošenja osporenog rešenja bilo je nužno da zaposleni svojom krivicom učini povredu radne obaveze utvrđene ugovorom o radu, odnosno da ne poštuje radnu disciplinsku ili da je njegovo ponašanje takvo da ne može da nastavi rad kod poslodavca. Poslodavac je pre otkaza ugovora o radu u smislu čl. 101.st.2. istog Zakona dužan da zaposlenog upozori na postojanje razloga za otkaz. Pravilan je zaključak nižestepenih sudova da se iz rešenja tuženog o prestanku radnog odnosa tužilji ne može utvrditi po kom osnovu je tužilji prestao radni odnos kod tuženog. Tužilja nije učinila krivično delo krađe na štetu tuženog, jer ne postoji pravosnažna osuđujuća presuda krivičnog suda, niti je pak tuženi u toku parnice dokazao da je tužilja napravila manjak, koliki je taj manjak, odnosno da je, ukoliko je manjak i napravljen, tužilja odgovorna za manjak, niti da je tužilja za sebe zadržala 188.250,00 dinara, kako je to navedeno u rešenju o prestanku radnog odnosa. Zbog toga nije osnovano isticanje tuženog u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava, jer je na ovako utvrđeno i činjenično stanje pravilno primenjeno materijalno pravo kada je poništeno rešenje tuženog o prestanku radnog odnosa tužilji pošto za to nisu ispunjeni uslovi iz čl. 101. st. 1. tač. 3. i 4. Zakona o radu.

Zbog toga je Vrhovni sud odbio kao neosnovanu reviziju tuženog i odlučio kao u stavu jedan izreke ove presude, primenom čl. 405. ZPP.

U ostalom delu, koji se odnosi na pobijanje odluke o udaljenju tužilje sa rada, revizija tuženog nije dozvoljena jer je izjavljena protiv odluke protiv koje se po zakonu ne može izjaviti. Odredbom čl. 439. ZPP propisano je da je revizija dozvoljena u parnicama u sporovima o zasnivanju, postojanju i prestanku radnog odnosa. Kako se revizijom pobija odluka o udaljenju sa rada, ne radi se o sporu o zasnivanju, prestanku i postojanju radnog odnosa, zbog čega je ovom delu Vrhovni sud odbacio kao nedozvoljenu reviziju tuženog i odlučio kao u stavu dva izreke primenom čl. 404.ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd